

**Sygn. akt II C 1105/19**

## POSTANOWIENIE

**Dnia 26 sierpnia 2019 r.**

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział II Cywilny w składzie następującym:

**Przewodniczący: SSO Katarzyna Waseńczuk**

po rozpoznaniu w dniu 26 sierpnia 2019 r. w Warszawie na posiedzeniu niejawnym

w sprawie z powództwa M. M.

przeciwko (...) Bank (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

wniosku powoda o udzielenie zabezpieczenia

postanawia:

oddalić wniosek.

SSO Katarzyna Waseńczuk

## UZASADNIENIE

W pozwie złożonym 16 lipca 2019 r. (koperta k. 42) powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kwoty 144 513,76 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem nadpłaty powstałej w wyniku stosowania przez pozwanego niedozwolonych postanowień w umowie kredytu nr (...) - (...) z 10 października 2005 r. W uzasadnieniu wskazał, że powyższej kwoty domaga się ze względu na abuzywność klauzuli umownej (§ 6 ust. 1 umowy), która czyni całą umowę kredytu nieważną. Zarzucił, że umowa w istocie nie określała kwoty kredytu, gdyż wyrażona została we frankach szwajcarskich a wypłacona została w złotych polskich według kursu wymiany narzuconego jednostronnie przez pozwanego bank, którego wysokości nie określił dokładnie w umowie. Umowa kredytu w istocie nie określała kwoty spłaty kredytu, gdyż zobowiązanie do spłaty wskazane w § 6 ust. 1 umowy odwoływało się do nieznannej w chwili zawierania umowy kwoty rat. Ponadto postanowienia umowy są sprzeczne z naturą stosunku prawnego i zasadami współżycia społecznego, gdyż na ryzyko wzrostu kursu franka szwajcarskiego zostało przerzucone na kredytobiorcę, który nie miał możliwości oszacowania konsekwencji ekonomicznych jego zobowiązań finansowych wynikających z umowy kredytu. Powód wyjaśnił również, że dochodzona przez niego kwota stanowi różnicę pomiędzy kwotą wpłaconą na rzecz pozwanego z tytułu przedmiotowej umowy a kwotą mu należną z tego tytułu (k. 3-11).

W piśmie procesowym złożonym 9 sierpnia 2019 r. (koperta k. 62) powód rozszerzył powództwo wnosząc o ustalenie nieważności § 6 ust. 1 umowy kredytu wskazanej w pozwie, ustalenie nieważności całej umowy kredytu oraz dodatkowo zażądał zapłaty kwoty 3 909,64 zł, stanowiącej równowartość raty kredytu spłaconej przez niego po wniesieniu pozwu (k. 57-58).

Jednocześnie powód złożył wniosek o zabezpieczenie roszczenia o zapłatę kwoty 148 423,40 zł poprzez zajęcie tej kwoty ze środków pieniężnych, którymi dysponuje pozwany i złożenie jej przez pozwanego na rachunek depozytowy Ministra Finansów a także o zabezpieczenia roszczenia o ustalenie nieważności umowy kredytu z 10 października 2005 r. poprzez zawieszenie wykonywania przez powoda spłaty rat kredytu na rzecz pozwanego na czas trwania postępowania. W uzasadnieniu podniósł, że pogarszająca się sytuacja ekonomiczna pozwanego banku i jego restrukturyzacja ograniczająca do minimum działalność pozwanego w Polsce, a dodatkowo brak

możliwości skorzystania w niniejszej sprawie z ochrony gwarancyjnej Skarbu Państwa na podstawie przepisów o prawie bankowym uzasadnia twierdzenie o poważnym utrudnieniu a nawet o uniemożliwieniu wykonania wyroku w przypadku uwzględnienia powództwa. Powód stwierdził, że procesy dotyczące podobnych roszczeń jak zgłoszone w niniejszej sprawie trwają wiele lat, co powoduje że z każdym rokiem maleje szansa na skuteczne wyegzekwowanie roszczeń finansowych zgłoszonych przez powoda.

Ponadto wskazał, że brak zabezpieczenia w postaci zawieszenia wykonywania przez niego spłat kredytu dodatkowo poważnie utrudni osiągnięcie celu postępowania. Wskazał, że w czasie rozpoznawania sprawy następował będzie systematyczny przyrost nadpłaconej przez powoda kwoty z tytułu przedmiotowej umowy. Podniósł, że do spłaty pozostało 30 rat, a więc ich spłata może nastąpić przed wydaniem wyroku w niniejszej sprawie. Stwierdził, że będzie to niweczyło cel postępowania, jakim jest ustalenie, że od kilku lat spłaca raty powyżej kwoty jaką powinien zwrócić pozwanemu, a nadto spowoduje, że szkoda po stronie jego ulegnie dodatkowemu zwiększeniu w postaci utraty kolejnych kwot na rzecz pozwanego (k. 49-52).

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu wniosek o udzielenie zabezpieczenia nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 730 § 2 w zw. z art. 730<sup>1</sup> § 1 k.p.c. udzielenia zabezpieczenia roszczenia może żądać każda strona lub uczestnik postępowania przed sądem powszechnym lub sądem polubownym, jeżeli uprawdopodobni roszczenie oraz interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia, przy czym, zgodnie z § 2 cytowanego przepisu 730<sup>1</sup> k.p.c., interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia istnieje wtedy, gdy brak zabezpieczenia uniemożliwi bądź poważnie utrudni wykonywanie zapadłego w sprawie orzeczenia lub w inny sposób uniemożliwi lub poważnie utrudni osiągnięcie celu postępowania w sprawie.

Jednym ze sposobów zabezpieczenia roszczenia pieniężnego jest zajęcie ruchomości, wynagrodzenia za pracę, wierzytelności z rachunku bankowego albo innej wierzytelności lub innego prawa majątkowego (art. 747 pkt. 1 k.p.c.), przy czym zajęte pieniądze składa się na rachunek depozytowy Ministra Finansów ( art. 752 § 1 zd. 2 k.p.c.). Z kolei zabezpieczenie roszczeń niepieniężnych możliwe jest w taki sposób, jaki sąd stosownie do okoliczności, uzna za odpowiedni nie wyłączając sposobów przewidzianych dla zabezpieczenia roszczeń pieniężnych, w szczególności sąd może unormować prawa i obowiązki stron lub uczestników postępowania na czas trwania postępowania (art. 755 § 1 pkt 1 k.p.c.).

Warunkiem udzielenia zabezpieczenia jest w świetle przywołanych przepisów konieczność jednoczesnego spełnienia obu wskazanych wyżej kumulatywnych przesłanek zabezpieczenia, a więc zarówno uprawdopodobnienia istnienia roszczenia podlegającego zabezpieczeniu, jak i uprawdopodobnienia, że brak zabezpieczenia może uniemożliwić lub poważnie utrudnić wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia lub w inny sposób uniemożliwić lub poważnie utrudnić osiągnięcie celu postępowania w sprawie.

Wniosek powoda, powyższych przesłanek nie spełnia, gdyż w ocenie Sądu, nie można stwierdzić, żeby powód uprawdopodobnił swoje roszczenia.

Na obecnym etapie powód uprawdopodobnił fakt zawarcia przez strony umowy kredytu nr (...) - (...) z 10 października 2005 r., ocena ważności zawartej przez powoda umowy będzie wymagała jednak wyjaśnienia w dalszym toku postępowania.

Odnosząc się do zarzutów powoda, że pozwany bank w sposób dowolny kształtował wysokość raty kredytowej na obecnym etapie można już jednak wskazać, że z treści zawartej przez strony umowy kredytu wynika, iż oprocentowanie kredytu (zmienna stopa procentowa) naliczane było przez pozwany bank według obiektywnych kryteriów – stopy referencyjnej w postaci LIBOR dla CHF3M, powiększonej o marżę. W § 4 pkt. 10 umowy kredytu precyzyjnie określono również sposób ustalania dnia, w którym dokonywano zmiany oprocentowania. Zapis ten powtórzono w pkt 19 umowy. Powyższe zapisy umowy kredytu wskazują, że wysokość oprocentowania była ustalana według kryteriów

niezależnych od pozwanego banku. Pozwany nie miał zatem możliwości dowolnego kształtowania zobowiązania powoda. Zaznaczyć należy, że w większości wypadków w umowach kredytowych (również złotówkowych) ustalana jest zmienna stopa procentowa, co powoduje, że w chwili zawierania umowy nie jest znana ostateczna kwota rat, które będą podlegały spłacie. Na obecnym etapie postępowania strona powodowa nie zaferowała dowodów, z których wynikałoby, że pozwany w sposób sprzeczny z powołanym zapisem ustalał wysokość rat kredytu.

Powód na obecnym etapie postępowania nie uprawdopodobnił, by ustalone przez bank kursy stanowiące podstawę przeliczenia rat były nieuzasadnione co do wysokości i oderwane od realiów rynkowych. Jednocześnie z umowy wynika, że powód miał możliwość dokonywania spłaty kredytu bezpośrednio w CHF, a w konsekwencji nie był w żaden sposób uzależniony od stosowanych przez pozwanego bank kursów.

Odnosnie zarzutu dotyczącego udzielenia powodowi przez pozwanego kredytu w CHF a jego wypłatę w polskich złotych, to wskazać należy, że możliwość taką przepisywał § 2 ust. 2 umowy i już w chwili jej podpisywania powód miał świadomość, że otrzyma złotówki. W powołanym przepisie zawarto również wyjaśnienie na jakiej podstawie ustalany jest kurs CHF, po którym przeliczany jest kredyt w przypadku jego wypłaty w złotych polskich lub w innej walucie.

Za nieuprawdopodobnione uznać należy również twierdzenia powoda, że udzielony mu kredyt jest kredytem złotowym. Podkreślenia wymaga, że kredyt udzielany jest kredytobiorcy na jego wniosek. We wniosku tym kredytobiorca określa jaki kredyt go interesuje, wskazując m.in. sumę oraz walutę kredytu. Jednocześnie rodzaj udzielonego powodowi kredytu został wskazany w umowie kredytu, do której podpisania powód nie był zobligowany.

Wobec powyższego w ocenie Sądu, powód na obecnym etapie nie przedstawił dostatecznej argumentacji by uznać działanie banku polegające na obliczeniu zadłużenia powoda za nieprawidłowe, czy też sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

W ocenie Sądu powód nie zdołał również uprawdopodobnić interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia. Nie uprawdopodobnił bowiem, że brak zabezpieczenia, skutkować może utrudnieniem, bądź niemożnością osiągnięcia celu postępowania w niniejszej sprawie.

Zdaniem Sądu sam fakt, że brak zabezpieczenia spowoduje konieczność podjęcia dodatkowych czynności w celu dochodzenia praw przez powoda, w sytuacji gdy realizacja roszczeń nie jest zagrożona, nie stanowi interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia. Brak zawieszenia wykonywania przez powoda spłat kredytu, zmusi powoda, w razie uwzględnienia niniejszego powództwa, do wystąpienia z pozwem o zwrot wyegzekwowanych świadczeń, nie uczyni jednak niemożliwym uzyskania zaspokojenia. Podnieść przy tym należy, iż kapitał zakładowy (...) Bank (...) SA na chwilę obecną wynosi (...)zł (odpis KRS pozwanego z 20 sierpnia 2019 r.). Nawet jeśli dojdzie do uwzględnienia powództwa w całości lub w części to wysokość kapitału zakładowego banku pozwala stwierdzić, że powód będzie mógł dochodzić należności od pozwanego i nic w ocenie Sądu nie wskazuje na to, żeby dochodzenie roszczeń miało być utrudnione (nawet gdyby pozwany istotnie wycofał się z działalności w Polsce).

Reasumując wskazać należy, że powód nie uprawdopodobnił przesłanek udzielenia zabezpieczenia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 730 § 1 k.p.c. w zw. z art. 730<sup>1</sup> k.p.c., art. 747 pkt 1 k.p.c. i art. 755 § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

SSO Katarzyna Waseńczuk

## ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)